
De geestelijke mens (5)

Spreken en gezindheid

J.G.Bulthuis

De prediking van het evangelie van Jezus Christus roept de mens op zich te bekeren, omdat het Koninkrijk der hemelen nabij is gekomen (Matth.4:17). Die bekering houdt meer in dan alleen maar in God gaan geloven en je zonden belijden. Bekereren is het loslaten van een levenswijze die slechts aanziet wat voor ogen is en overeenkomstig de loop van de overste van de macht der lucht is (1 Thess.1:8-10; Ef.2:2). Dit met de bedoeling de levenswijze van Jezus over te nemen, zijn denkwereld, spreken, gezindheid en werken (Gal.3:27) Zijn wandel was in de hemel (Joh.3:13a) en Hij nodigt allen die in Hem geloven om ook daar te wandelen en Hem daar te volgen (Joh.17:24a). Die weg willen wij in deze tijd gaan. Dan zijn wij burgers van een rijk in de hemelen (Fil.3:20a) alwaar immers ook onze erfenis is (1 Petr.1:4).

Spreken

In de vorige studie over de geestelijke christen stond het woord Gods en het bedenken ervan centraal. De mens is echter een zich uitend wezen, o.a. door te spreken. Uit de overvloed des harten spreekt de mond, zei Jezus (Matth.12:34b). Indien die innerlijke overvloed aan gedachten en kennis de zaken van het Koninkrijk der hemelen betreft, zal de geestelijke christen daarvan getuigen. De Heer zegt van zichzelf dat Hij van de waarheid kwam getuigen (Joh.18:37b). Hij wordt in Openbaring 3:14 de getrouwe en waarachtige getuige genoemd. Door zijn spreken over het geheimenis Gods (Op.10:7), de verborgen wijsheid van God (1 Cor.2:7), de waarheid (Joh.8: 45a), openbaarde Hij de geestelijke, onzienlijke werkelijkheid waar de Vader zijn Rijk heeft.

Inhoudelijk

De Heer opende voor de mens de deur van de hemel (Joh.1:52; Op.4:1), de onstoffelijke wereld van de geesten. Zijn kennis, de sleutel tot die geestelijke wereld, doet ons God kennen als de Vader der geesten (Hebr.12:9b) en diens voornemen (Ef.1:11). Tevens alle andere realiteiten in de hemel: Gods handelen door heilige Geest, de inwendige mens, de heilige engelen en hun functie, het rijk van satan en zijn boze geesten, het dodenrijk, de geestelijke wetmatigheden, de geestelijke strijd, etc.

Jezus hield zich niet bezig met politiek, maatschappij-kritiek, andere religies, filosofie, psychologie, sociologie, milieu, e.d. Waarom niet? Omdat Hij wist dat alle menselijke wijsheid en vernuft niet in staat zijn om deze wereld te redden van verderf en ondergang. Alleen de volwassenwording van geestelijke mensen (Ef.4:13) - het openbaarworden van de zonen Gods (Rom.8:19) - garandeert behoudenis en toekomst in heerlijkheid en volmaaktheid voor de hele schepping. Alleen dié mens is in staat de veroorzakers van alle ellende en dood, satan en zijn demonen, te onderscheiden, te overwinnen en uit te schakelen. Pas dan kan het heil en de kracht en het koningschap van onze goede God en zijn Gezalfde volledig doorbreken en alleenheersend worden in deze wereld (Ez.39:21; Jes.40:5; Op.12:10,11; 2 Petr.3:13). De leer van Jezus Christus is de enige die de (gelovige) mens daartoe vormt (Op.21:5). De werken van Hem, die de gelovigen ook zullen doen (Joh.14:12), zijn voldoende en bij machte alles in allen te volmaken (Ef.1:23).

Hoe?

Het spreken van de geestelijke christen zal dus inhoudelijk over deze zaken gaan waar het om de werkelijke dingen van het leven gaat. Bij een rijke gedachtewereld in het hart (Col.3:16) zullen onder inspiratie en verlichting door heilige Geest zijn woorden 'als van God' zijn (1 Petr.4:11a). Bij innerlijke vrijheid van vrome of religieuze geesten en bij een gezonde kijk op het evangelie zullen die woorden niet zouteloos zijn, maar krachtig en aangenaam (Col.4:6). Geen geruzie (1 Tim.6:4), geen eigenbelang (1 Thess.2:4; 2 Petr.2:3; 2 Cor.2:17), geen verbaal geweld (3 Joh:10a),

geen hoogdravendheid (Jud:16), geen show (1 Cor.2:1,4a). Van de Meester staat geschreven dat Hij niet schreeuwde noch zijn stem verhief noch die op de straat deed horen (Jes.42:2). Zó zullen zijn volgelingen eveneens doen.

Jezus' woorden zijn geest en leven (Joh.6:63b); de geestelijke christen zal derhalve ook met betoon van geest en kracht spreken. Gelijk de Heer zal dat de ene keer op direkte wijze zijn en de andere keer in gelijkenissen, met beeldspraak (Joh.16:29). De geestelijke christen heeft door openbaring van de Geest zicht op de werkelijkheid van de hemelen en bedient zich van woorden, begrippen en beelden die hem door de Geest worden geleerd (1 Cor.2:10-13). Zulk een spreken zal zich meer en meer gaan kenmerken door eenvoud, duidelijkheid, verzekerdheid, evenwichtigheid, vrede en vriendelijkheid. De volkomen mens Gods zal tenslotte in zijn spreken onberispelijk worden (Jac.3:2).

Gezindheid

Onder gezindheid verstaan we de instelling, houding en opstelling van de mens ten opzichte van het bestaan. Ze komt voort uit de visie en denkwijze op en over het leven. De gezindheid is bepalend voor doelstelling, gedrag en werkwijze van de mens. In deze studie bepalen we ons tot de geestelijke gezindheid. Aspecten die daar lijnrecht tegenoverstaan, de vleeselijke (Gal.5:17), werden eerder behandeld. Zie daarvoor Studieblad 23 en 24.

In Romeinen 8:1-17 schrijft Paulus over deze zaak. In vers 8 betoogt hij dat 'vlees' zich niet aan God kan onderwerpen. Door de werkingen van de machten der duisternis in de mens is hij niet in staat zonder de verlossing in Christus en zonder diens verdere hulp en kracht naar de wil van de Schepper te leven. Het 'vlees' is immers de natuurlijke mens onder de heerschappij van de boze.

Indien die mens tot geloof is gekomen, maar niet innerlijk vrij komt van de vijand, zal het vleeselijke op bepaalde terreinen heerschappij blijven voeren en zich steeds weer openbaren. De vleeselijke gezindheid brengt uiteindelijk de geestelijke dood voort en is Gode

vijandig (Rom.8:6b,7a). De vruchten uit die gezindheid voortkomend worden o.a. in Galaten 5:19-21 opgesomd. Daar heeft de apostel het over allerlei kwalijke praktijken van gelóvigen. De vleselijke christen is dus een reële mogelijkheid. Bekering, waterdoop, Geestesdoop en handoplegging zijn geen automatische garanties dat het vanzelf wel goed zal gaan. De gezindheid van de Geest evenwel is leven en vrede (Rom.8:6b).

Leven

Leven doelt op een funktionieren van de mens zonder haperingen. Door de direkte inwerking van de machten der duisternis en de door hen veroorzaakte beschadigingen is de mens gehandicapt. Het gezonde woord Gods (Tit.2:1) houdt ons daarentegen verlossing en herstel voor. De gezindheid die dat woord in de gelovige opwekt, motiveert en stimuleert hem om zich naar die bevrijding en genezing uit te strekken. Hij sluit geen compromis met het onvolkomene, het zieke en het tekort. Ook valt hij niet terug op aardse wijsheden en oplossingsmethoden. De gezindheid van de Geest is hem een voortdurende krachtbron om voort te gaan op de hoge weg. Met wat de Heer daar voor hem bereid heeft, zal hij bezig zijn in denken, spreken, bidden, belijden, strijden en geloven (1 Cor.1:5; Ef.1:3). Dat in tegenstelling tot allerhande bijzaken, natuurlijke dingen, uiterlijkheden en vrome poespas van de vleselijke christen.

Vrede

Vrede betekent een toestand van bewuste ontspanning, innerlijke rust en harmonie (Col.3:15). Deze ontstaat waar enerzijds gebroken is met de boze geesten en anderzijds een hechte en intieme relatie met Jezus is opgebouwd (Joh.14:27; 1 Cor.6:17). De gelovige zal dat in volkomenheid trachten waar te maken, doordat hij zich gewild geplaatst houdt in de gezindheid van de Geest. Deze gezindheid neigt altijd naar het goede, het zuivere en evenwichtige (2 Tim.1:7b). De vrede straalt ook naar buiten, als een vrucht (Gal.5:22). In de omgang met anderen, zowel in gezin, maatschappij als gemeente, openbaart deze vrede zich als beminnelijk, vriendelijk, ontvankelijk, gemakkelijk, solidair en

In Christus

sociaal. Zalig zijn de vredeachters (Matth.5:9) Gelukkig de naaste die met hen in aanraking komt (Rom.12:18) en gezegend de gemeente wier leden zo wandelen (Ef.4:3).

Wie 'in Christus Jezus' is, is door de wet van de Geest des levens vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods (Rom.8:1,2). Dat deze vrijmaking een dagelijks doorgaand proces is, uitlopend op de 'vrijheid van de heerlijkheid' (Rom.8:21b) en niet een eenmalige handeling tijdens de bekering, komt later wel eens uitvoerig in het Studieblad aan de orde. Door deze vrijmaking en plaatsing in Christus kan de gezindheid van de Geest zich gaan ontwikkelen. Het daardoor 'Gode behagen' is dan wèl mogelijk geworden. Men is immers een rechtvaardige geworden en tevens als rechtvaardige gaan wandelen. Dit is voor de mens - vanwege de zondeval - slechts haalbaar als hij in Christus is. Dit laatste omvat diverse zaken.

Allereerst wordt de mens een rechtvaardige als hij het verzoenend werk van Jezus als Lam Gods door persoonlijk geloof aanvaardt voor zichzelf. Door zijn bloed zijn wij absolute gerechtvaardigden geworden. Dit vermocht het oude verbond niet (Hebr.10:4). Deze realiteit wordt mede in de waterdoop beleden. Vervolgens zal door de Geestesdoop de Geest van Christus inwoning gaan maken (Rom.8:9). En ten derde dienen alle banden en kontakten met de machten der duisternis doorsneden te worden (1 Cor.6:11; 2 Tim.2:19). Deze handelingen vormen samen de praktische kant van het fundament des geloofs (Hebr.6:2). Zo komt men 'in Christus'.

Daarna is het zaak om in Hem te blijven. De keus voor Jezus is niet slechts voor zijn persoon als redder en helper, maar inklusief voor zijn evangelie. Dit spreekt van een gezindheid en een daaruit voortvloeiende manier van leven die Jezus ook heeft. Dat is het leven Gods waar we eerst van vervreemd waren (Ef.4:18). Het blijven in Hem wordt gerealiseerd door een dagelijkse wandel in zijn woord, vanuit zijn leer en voorbeeld (1 Petr.2:21b). Jezus zegt: "Als gij in mijn woord blijft, zijt

gij waarlijk discipelen van Mij" (Joh.8:31). En: "Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen" (Joh.14:23). Men leze daarbij de prachtige gelijkenis van de ware wijnstok in Johannes 15:1-8.

Het bewaren van Jezus' woord begint bij het bedenken wat boven is, waar Christus is (Col.3:1-4) en wordt gevolgd, verwezenlijkt en uitgewerkt door een leven naar dat woord (Matth.7: 24,25; Fil.4:9; Jac.1:22,25). Aan déze - enig juiste - christelijke leefwijze ligt de gezindheid van de Geest ten grondslag (Rom.8:14). En dit alles is alleen mogelijk doordat God ons heeft geroepen tot gemeenschap met zijn Zoon Jezus Christus, onze Heer (1Cor.1:9). Door met Hem samen te groeien kan Hij ons medeërfgenaam maken van wat God voor de mens gereed heeft liggen (1 Petr.1:5), om rijk te worden in God.

De ware schat

De geestelijke christen verzamelt schatten in de hemel (Matth.6:20). Deze zijn de toekomstige goederen waarover Hebr.9:11 en 10:1 spreken. Ze bestaan uit geestelijke eigenschappen en werkingen zoals de vrucht van de Geest (Gal.5:22) en de gaven van de Geest (o.a.Rom.12:6-8 en 1 Cor.12:8-10). Beide zijn kenmerken van de ware liefde waartoe wij worden opgebouwd (Ef.4:16). Tijdens de groei en vorming van de gelovige worden deze hoedanigheden en vermogens hem niet aangeplakt of alleen door de Geest in/aan hem gewerkt. Het evangelie beoogt geen marionetten of slaven te kweken, maar zonen (Rom.8:15; Gal.4:7). Door het met Christus verborgen zijn in God - d.m.v.de Geestesdoop - is hij één geest met de Here (Col.3:3 en 1 Cor.6:17). Hierdoor ontstaat er een volledige betrokkenheid van zijn eigen karakter en ingeschapen vermogens met die van God. Hij heeft zodoende deel aan de goddelijke natuur en God heeft deel aan de menselijke natuur (1 Cor.15:28b). Wat uit die eenheid ontspruit en ontwikkelt in de mens, wordt van hemzelf. Zijn geaardheid wordt 'als van God': de gezindheid van de Geest (Rom.8:5b); zijn spreken eveneens (2 Cor.5:20a; 1 Petr.4:11). Hij komt in de gestalte Gods en dat is geen roof, maar Gods

uitdrukkelijke bedoeling (Fil.2:5,6; Ef.1:5; Rom.8:17). De nodiging blijft gelden: Weest navolgers Gods (Ef.5:1). In plaats van vervreemding van het goddelijke leven, ontstaat er een toeëigening van dit leven (Ef.4:18; 1 Joh.5:12a).

Wat van deze geestelijke schatten 'jenzelf' wordt, kan niet meer slijten of gestolen worden (Matth.6:20). Het is het leven Gods in en van jou geworden. Niet in de betekenis dat de mens in een van God onafhankelijke positie er gebruik van kan maken. Want hoewel de mens geen slaaf wordt, wordt hij ook geen god! Jezus zelf is eveneens als Zoon van God en in de gestalte Gods zijnde, de 'zoon des mensen' gebleven (bv. Joh.14:28c; 1 Tim.2:5). Maar zowel Hij als wij die 'in God zijn' hebben leven in onszelf (Joh.5:26; 6:53). Door die eeuwige gemeenschap kunnen wij als zonen Gods mondig en volwassen functioneren (Gal.4:1-7). Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij (Hand.17:28).

Het gevolg van de geloofskeuze door de geestelijke christen voor deze dingen van boven is, dat hij ze bedenkt en beoefent. Immers, waar zijn schat is, daar is ook zijn hart (Matth.6:21). Soms kan dat in scherpe tegenstelling zijn tot de vleeselijke christen. Deze laatste vindt het maar hoogmoedig en te ver gezocht, te overdreven en niet meer met beide benen op de grond staand, "je kunt niet altijd zo hoogdravend bezig zijn, wees ook eens nuchter". Wel, dit is nu juist nuchterheid: de werkelijkheid is van Christus! (1 Cor.15:34; Col.2:17b; 1 Petr.1:13). In die werkelijkheid nuchter te wandelen en te handelen is de hartewens van de geestelijke christen. Het is 'het zijn in de dingen des Vaders' (Luc.2:49). Dat is de weg, de waarheid en het leven.

Bewerken

Het leven Gods wordt ons onder de aandacht gebracht door het woord, het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Waar dat woord begrepen, geloofd en aangenomen wordt, kan de Geest zijn werk gaan doen. Woord en Geest werken immers altijd samen en nooit los van elkaar. Het woord der waarheid en de Geest der

waarheid getuigen samen van *de* waarheid, het plan Gods (1 Joh.5:7). Beide hebben daarin een eigen, specifieke, te onderscheiden functie. Het woord vertolkt de gedachten, bedoelingen, plan en wil van God. De Geest verlicht, openbaart, bekrachtigt dat woord in het hart van wie het gelooft en liefheeft, zodat het uitvoerbaar wordt. Als zij tenslotte tot één worden met een mens - vlees worden - dan is die mens zelf de verpersoonlijking van de waarheid geworden. Jezus zei terecht: "Ik ben de waarheid" (Joh.14:6). In de komende tijden zal Hij in de zijnen volledig openbaar worden, zodat zij Hem gelijk zullen wezen (1 Joh.3:2). De betekenis van het woord 'vlees' in dit gebeuren is dus van een totaal andere betekenis dan in het tot nu toe behandelde inzake 'geestelijk / vleeselijk'.

Uit bovenstaande blijkt wel dat de ontwikkeling van die geestelijke gezindheid de gelovige niet zo maar komt aanwaaien. Liefde tot de waarheid zal een krachtige stimulans vormen om het woord voortdurend te bestuderen (2 Tim.3:16). De steeds dieper ontsloten gedachtenwereld van Jezus Christus daarin werkt in deze eindtijd als de late regen over ons leven. Van daaruit zullen geest en leven, kracht en heling zich meer en meer gaan manifesteren. Daarom vraagt het 'vlees worden' van dat woord om onze inzet en daden. Als de vrijmoedigheid toeneemt door het terugdringen van de geesten van verwerping en wederspanning, zal de activiteit en daadkracht van de gelovige vermeerderen. In een intieme en hechte relatie met Jezus Christus is het een vreugde de handen aan de ploeg te slaan. Hij bevestigt zijn volgelingen, zodat zij onberispelijk zullen zijn op zijn dag (1 Cor.1:8).